

CVETJE

z vertov svetega Frančiška.

XXI. tečaj.

— ❁ V Gorici 1904 ❁ —

4. zvezek.

Besede preč. našega generaljnega ministra
bratom in sestram III. reda.

P. S. V.

Nedavno so poslali novi generaljni minister našega reda, preč. p. Dionizij Šuler svojim sobratom krasno okrožnico, v kateri so zapisali tudi za tretjerednike sledeče spodbudne besede:

„Priserčno prosimo tudi vas, brate in sestre tretjega ali spokornega reda: spominjajte se vedno, da se vojskujete pod zastavo vbogega očaka, sv. Frančiška Asiškega, ki je nosil na svojem telesu mertvenje Jezusovo ter bil popolna podoba križanega Kristusa. Po pravici smete biti ponosni na sv. red, h kateremu pripadate. Zakaj ta spokorni red je bil vsigdar prava vojska Kristusova.

V tretjem redu so bili v vseh časih odlični možje, kaker: papeži, kralji, knezi, kateri se, kaker so dejali papež Leon XIII. blagega spomina, vkljub svojemu dostojanstvu niso sramovali redovne obleke. To zelo rodovitno drevo, vsajeno v vert serafinske družine, je vsigdar prinašalo in

še vedno prinaša čudovite sadove vere, pokore, pobožnosti in ljubezni. Tretji red sv. o. Frančiška je podaril zmago-slavni cerkvi v nebesih neštevilne svetnike in zveličane.

Zato pa, bratje in sestre III. reda, imejte tudi zanaprej vedno pred očmi edino potrebno: da namreč dosežete večno zveličanje s tem, da zvesto spolnjujete božje in cerkvene zapovedi, da skerbite za kerščansko vzgojo mladine, da pogosto in vredno prejemate sv. zakramente, da božjim namestnikom skazujete spoštovanje, ljubezen in pokorščino in se trudite vsem ljudem dajati lep zgled kerščanskega življenja“. —

Naj vam, ljubi tretjeredniki, besede našega verhovnega predstojnika malo pojasnim. Najpreje vas preč. generaljni minister prosijo, da ne pozabite, kako imeniten je vaš red. Imeniten je, ker ga je vstanovil slavni Asiški očak, sv. Frančišek Serafinski, kije bil že v svojem zemeljskem življenju eden največih prijateljev in ljubljencev Kristusovih. Imeniten je, ker je dal sv. katoliški cerkvi tako veliko število svetnikov in zveličanih!

Zakaj ne bi dosegli na podlagi vodila III. reda tudi vi kerščanske popolnosti in resnične svetosti? Ali vam je treba v ta namen kaj posebnega? Ne. Ni vam treba nič drugega kaker, da zvesto spolnjujete to, kar ste ko tretjeredniki obljubili. In ravno k temu vas opominjajo v svojem pismu prečastiti generaljni minister.

Najprej je treba spolnjevati zapovedi. To vam zapoveduje tudi božji Zveličar rekoč: „Ako hočeš iti v življenje, spolnjuj zapovedi“. Mat. 19, 17. Spolnjujte jih zvesto, bolj ko jih spolnjuje današnji svet.

Ko tretjeredniki skerbite tudi za pravo kerščansko vzgojo mladine. Današnja mladina je, žal, silno pokvarjena, ker jo hudobni svet na razne načine zapeljuje in pohujšuje, in prav to nam dela skerbi ter obeta žalostno prihodnost. Velik dobrotnik človeštva je torej, kedor se trudi za dobro vzgojo otrok. Ljubi tretjeredniki, skerbite najpreje za to, da bodo vaši otroci, če jih imate, prav vzgojeni. Če jih pa nimate, obračajte svojo skerb k drugim. Podpirajte dobrodelne zavode in društva, v katerih se vzgaja mladina v

kerščanskem duhu; posebno pa veliko in pobožno molite za našo mladino.

Preč. generaljni minister vas dalje prosijo, da pogosto in vredno prejemanje sv. zakramente. Saj veste da brez pogostega prejemanja sv. zakramentov ni pravega kerščanskega življenja, ni napredka v popolnosti. Kedor se hoče obvarovati greha, se mora pogosto krepčati s kruhom močnih, s presv. Rešnjim Telesom.

Vodilo tretjega reda vam predpisuje vsak mesec prejemanje sv. zakramente. Ne mislite, da je to preveč; ne, za večno zveličanje ne storimo nigdar preveč, pač pa navadno premalo. Tudi se ne izgovarjajte, da ne vtegnete. Skušnja nas uči, da so taki izgovori samo plašč, s katerim se pokriva malomarnost. Kedor ima skerb in dobro voljo za spolnjevanje vodila, more spolnjevati tudi to zapoved.

Če pa res ne morete iti vsak mesec k sv. zakramentom, prosite redovnega predstojnika, da vas oprostí ali pa vam spremeni to v drugo dobro delo. Vender pa ne pozabite, da je pogosto in vredno prejemanje sv. zakramentov prvo sredstvo za pravo svetost.

„Skazujte božjim služabnikom spoštovanje, ljubezen in pokorščino“. Tudi za to vas prosijo preč. gen. minister. In prav imajo. Saj današnji pokvarjeni svet duhovnike vedno bolj prezira in zaničuje. In ker nima do njih potrebnega spoštovanja, jih tudi ne posluša in ne vboga. Zato se pa čedalje bolj odtujaše cerkvi in Bogu in se potaplja v vedno večje grehe.

Ljubi bratje in sestre sv. Frančiška, bodite vsaj vi pokorni otroci sv. cerkve; zato spoštujte, ljubite in vbogajte božje namestnike, kaker zahteva vaše vodilo. Kè bi tudi ves svet odrekel duhovnikom spoštovanje in ljubezen, otroci sv. o. Frančiška jim bodite zvesti. Kaj ne, že večkrat ste slišali, kako je spoštoval božje namestnike sv. o. Frančišek! Znane so vam njegove besede: „Ke bi srečal angelja in duhovnika, bi najpreje duhovniku poljubil roko in potem še le bi pozdravil angelja. Zakaj v angelju vidim le božjega poslanca, v mašniku pa samega Kristusa. Posnemajte ga, ljubi tretjeredniki, in bodite njega vredni otroci. Tako

bodo, ker se vaše število vedno množi, katoliški duhovniki ravno pri vas imeli vedno močnejšo oporo.

Ako bote vse te dolžnosti, na katere vas opozarjajo vaš verhovni predstojnik, zvesto spolnjevali, bote zadostili tudi zadnji dolžnosti, katero vam kličejo v spomin. Ta dolžnost je, da dajete drugim kristijanom lep zgled kerščanskega življenja. Zares, kè bi se tretjeredniki držali svojega vodila ter živeli v njegovem duhu, bi imeli nad njimi vsi drugi kristijani krasne zglede kerščankih čednosti.

Torej, bratje in sestre sv. Frančiška, „tako naj sveti vaša luč — luč dobrih del — pred ljudmi, da bodo videli vaša dobra dela in častili vašega Očeta, kateri je v nebesih“. Mat. 5, 16.

Korist iz premišljevanja svojih napak.

P. A. M.

III. POGlavJE.

Naše napake nam ne smejo vzeti serčnosti.

Neki pobožen duhovnik je delal sv. duhovne vaje pod vodstvom p. Roothana. Sredi teh duhovnih vaj je bil ta slavni jezuit kar nenanadoma poklican v Rim, kjer je bil kmalu na to izvoljen za verhovnega predstojnika ali generalja svojega reda. Vže se je bil poslovil od svojih sobratov in zapustil samostan, pa berž se je zopet vernil, stopil v celico onega duhovnika ter mu rekel: „Visokočastiti gospod, skoraj bi bil pozabil neki prav važen opomin in sicer: Naj se zgodi kar hoče, nikedar ne bodite maloserčni, nikedar!“

O zlate besede! Koliko dušam bi jih bilo treba zaklicati! Sv. Janez Krizostom je vedno ponavljal: „Ne obupajte! Pri vseh svojih pridigah, pri vseh pogovorih vam bom to na serce polagal in če me boste poslušali, boste našli zveličanje. Dva sta smertna sovražnika našega zveličanja: brezskerbnost pri nedolžnih in obupnost pri onih, ki so padli v pregrehe; toda ta poslednji je najhujši“. V resnici, po upanju bomo zveličani. „Ta čednost je kaker močna veriga, ki visi iz nebes, da našo dušo na nje na-

veže. Ako se te verige terdno oklenemo, nas polagoma potegne v svitle višave in nas odtegne viharjem sedanjega življenja. Duša pa, ki je premagana od maloserčnosti to sv. sidro zapustila, pade in se pogrezne v brezdno hudobije. Našemu zvitemu sovražniku to ni neznano. Kaker hitro opazi, da smo zaradi svojih pregreh maloserčni postali, nas napade in zaseje v naše serce obupne misli, ki nas tlačijo, kaker svinec. Ako se vdamo tem mislim, nas njih teža doli potlači, varna veriga se izmuzne iz naših rok in mi se pogreznemo v globočino brezdna“. Skušnja nam te besede le preveč poterjuje. Večino onih hudobij, ki so bile v veliko pohujšanje v sv. cerkvi, večino onih pregreh, ki so znane le angeljem in ki jih oni objokujejo, je zakrivila maloserčnost. Brez te bi pri pravem zaupanju in spokornosti ne bilo nič zgubljenega. Pa, kaj se je zgodilo? Po pregrehi, ki se pogostokrat stori le iz prenagljenosti, se je znal duh obupnosti v dušo priplaziti in posrečilo se mu je z raznimi navideznimi razlogi duši vcepiti morivno misel Kajunovo: Moja hudobija je prevelika, da bi odpuščenje zaslužila. Od tega trenutka je, kaker uči sv. apostelj Pavel, duh teme gospod in učenik te duše, on jo vodi, on jo priganja in pahne kamer hoče, on ima oblast nad otroci nezaupnosti. On derži dušo vjeto v dveh peklenških zanjkah: z grehom jo je od Boga odvernil, z maloserčnostjo jo plaši, da se zopet Bogu ne približa. Nikar pa ne mislimo, da pride ta skušnjava le po velikih pregrehah. Lažnik od začetka se poslužuje tega tako nevarnega, ker previdno skritega orožja tudi pri pobožnih, krepostnih dušah, ketere so padle le v majhine grehe. Če se mu tudi ne posreči, da bi jih popolno obupne napravil, jih vender zbega, da nekako oterpnejo, gorečnost popuste in se jih mlačnost in otožnost polasti.

Naše napake, posebno naši vsakdanji pogrški, so hudobnemu duhu najboljše sredstvo, da ta svoj namen doseže. Posebno v boju zoper upanje se skuša satan spremeniti v angelja luči. To zanj ni nič težkega, saj mu družega ni treba storiti, kot, da nam naše neštivilne nezvestobe, pogoste nagibe milosti božje in našo nehvaležnost, naše pregrehe in terdne, večkrat storjene sklepe nasproti postavi.

Ali ni prav in pravično, govori taka zbegana duša, da se Bog slednjič vtrudi in zamaši vire milosti, katero jaz le zlorabim? On me zapušča in to po pravici. Čas je, da opustim to delo, ki

presega moje moči. Saj se vedno povračam v stare pregrehe. Preveč sem zaupala v Boga in sama v se. Čemu ta brezkoristni trud? Čemu bi delala vedno nove sklepe, zoper ketere se vsaki dan pregrešim? Čemu bi še dalje hudobnemu sovražniku pomagala do vedno novih zmag?

O maloserčna duša! Kar tvojega sovražnika veseli, niso toliko tvoje pregrehe, kot tvoja nezaupnost v božje vsmiljenje in potertost, kateri si se vdala.

Ako je bil kedaj ta poduk času primeren, je to gotovo dandanes. „Živimo v času maloserčnosti in maloserčnih ljudi“, je rekel škof Mermillod. In to zlo, ki je pokopalo toliko blagih značajev in naklepov v državnem in družabnem življenju, dela še večo škodo v dušah, celo v tistih, ki serčno in goreče hrepene Bogu dopasti. „Sreča je le to“, pravi sv. Avguštin, „da zna božja modrost pripraviti človeštvu vedno take pripomočke, ki so ravno za tisti čas primerni“. Božja modrost je ravno v sedemnajstem stoletju, ko se je napovedoval merzli in morivni nauk janzenistov, dala kerščanskemu svetu v tolažbo in zgled besedo in spise sv. Frančiška Saleškega, ona je njega povzdignila do časti sv. cerkvenega učenika, ki ga smemo po pravici imenovati oserčevalnega učenika. Zakaj v resnici vsi spisi tega ljubeznivega svetnika človeka tolažijo in oserčujejo. Kaker je nekedaj sv. Bernard rekel, da se v sv. pismu in v ustnem izročilu nič terdega nič neljubeznivega ne najde o Mariji, tako smemo tudi terditi, da v vseh spisih sv. Frančiška ni ne ene besede, katera bi mogla, tudi največemu grešniku, serčnost vzeti. Slavni P. Faber pa pravi: „Najslajši vseh ljubeznivih nauk, ketere nam je zapustil skoro od Boga navdahnjeni sv. Frančišek Saleški, je pa oni, ki obravnava stališče, na katero se moramo postaviti, da bomo svoje napake prav presodili?

Naš ljubeznivi sv. cerkveni učenik, pa nam naravnost prepoveduje, zgubiti serčnost po kateremkoli storjenem grehu. „O Bog, raji bi morali vmreti, kaker pa vedoma in nalašč Boga razžaliti; toda če smo padli, moramo rajši vse zgubiti kot serčnost, upanje in gorečnost za dobro. Ako ste storili greh, ne zgubite serčnosti, temuč vzdignite se hitro in hodite naprej, kaker bi se ne bilo nič prigodilo. Ako hočete biti dobra služabnica božja, se morate vaditi v ljubezni do bližnjega; imeti morate terdni sklep, vedno spolnjevati voljo božjo; z globoko ponižnostjo in sveto pri-

prostostjo, morate v Boga zaupati in tolikokrat se vzdigniti kolikerkrat padete; slednjič morate sami sebe sè svojo revščino in druge ž njih nepopolnostmi poterpežljivo prenašati“. „Naša slabost še ni tako veliko zlo, ako jo le nevpopgljiv pogum vedno podpira; to vajo vam najtopleje priporočam“.

„Bodimo le prav velikodušni in serčno prezirajmo svoja nagnenja, svojo občutljivost in sitnost; pri vsaki priložnosti se v tem zatajujmo. Ako pa v tej reči kaj zagrešimo, naj nas to ne ovira; poživimo svojo serčnost in sklenimo, pri prihodnji priložnosti bolj zvesti biti; za to se še ne zmenimo temuč hitimo naprej na potu zveličanja in vedno bolj se odtergajmo sami od sebe“.

„Da sami nad seboj ne obupamo, potrebujemo, nepremagljivega poguma; zakaj vsaki dan si moramo prizadevati za kaj dobrega, vsaki dan odložiti kaj slabega. Ali ne vidite, kako se godi onim, ki se hočejo naučiti jezdariti? Kolikokrat padejo na tla! Vender se ne dajo premagati; zakaj dve popolnoma različni reči sta, včasih se spotekniti — in popolnoma premagan biti“.

„Nezaupnost, katero imate do sebe, je dobra, dokler je ona podlaga tako zelo potrebnemu zaupanju v Boga; ke bi vas pa imela zapeljati v maloserčnost, nemir, žalost in otožnost, vas zarotim, da to kot največo skušnjavo od sebe odpodite in svojemu duhu ne pripustite, da bi se vdal nemiru in otožnosti, naj vam še tako prigovarja in vas slepi, da se s tem le v ponižnosti vadite“.

Iz vseh teh naukov je razvidno, da hoče sv. Frančišek Saleški maloserčnost vničiti s tem, da pokonča nje vzroke. Zakaj pa zgubimo pogum? Ali zato, ker svojo slabost sami pretiramo, ali pa ker ne poznamo vsmiljenja božjega. Po storjenem grehu pa sodi ravno nasprotno. Zavest lastne slabosti in sramote se oglasi in napolni dušo sè žalostjo in otožnostjo; in tisti Bog keterega smo prej tako lahkomišljeno razžalili, ker smo prederzno na njegovo vsmiljenje zaupali, se nam zdaj kaže kot neizprosni maščevavec. Dolžna duša se ga boji in sramuje se sama sebe. Ako se ne vojskuje in ne vstavlja tem dvem pogubnim skušnjavam, popusti v svoji bojazljivosti vse delo za poboljšanje; mesto, da bi se izvila vezem greha, se jim brez vsakega vpora izroči. To je maloserčnost, ona predanost volje, ona ohlapnost duše, ketere nasledek je le prepogosto končna nespokornost.

Naš sv. učenik si zato vedno prizadeva, da bi ta dva poglavitna vzroka maloserčnosti ž njih nasprotjem pokončal. On uči zveličanja željno dušo, da mora storiti dolgo in težavno pot, da njena slabost seveda ne bo mogla premagati vse težave tega popotovanja; ali ob enem jo uči, da vse premore v njem, ki jo poterjuje tako po padcu, kot poprej; on ji kaže vsmiljeno serce božje, ki je vedno pripravljeno odpustiti in njegovo mogočno roko, ki nas more vzdržati pri vseh viharjih in skušnjavah. „Samota ima svoje skušnjave, svet svojo raztresenost; povsod moramo imeti serčnost, ker je povsod pomoč iz nebes onim zagotovljena, ki v Boga zaupajo in mirno ter ponižno njegove očetovske pomoči prosijo“. „Vi morate vse sklepe ponoviti, ketere ste prej storili v svoje poboljšanje; in če tudi spoznate, da imate vkljub svojim sklepom še mnogo nepopolnosti, vendar ne smete prenehati, vedno po poboljšanju hrepeneti in pri tem vedno v Boga svoje zaupanje staviti. Nepopolni boste ostali celo življenje in vedno boste imeli dovolj nad seboj popravljati. Pri tem ne smete nikoli in v nobenem slučaju poguma zgubiti“.

„Živimo torej v miru Ke bi pa kedaj zgubili svojo ravnodušnost ali ke bi nas kedaj prehitela skušnjava samoljubja ali družih strasti, položimo berž svoje serce k nogam božjim in ponižno ga sè zaupanjem prosimo: Vsmili se me, o Gospod, zakaj jaz sem slab! Mirno se zopet vzdignimo in opravljajmo svoje delo. Ako slišimo iz gosli kak napačen glas, ne bomo zato strun potergali ali gosli razbili, temuč poiskali bomo vzrok, zakaj gosli prav ne pojo in potem bomo strune bolj napeli ali bolj odvili, kaker vmetalnost zahteva.“ „Toda, ti gledaš, kako visok je hrib kerščanske popolnosti in praviš: Oh moj Bog, kako bom prišel na ta hrib? Serčnost, bogoljubna duša! Ko se prično mlade čebelice razvijati in so še v zalegi, ne morejo še leteti na cvetlice po hribih in gričih, da bi nabirale med; toda mej tem ko se hranijo z medom, ki jim ga stare čebele pripravljajo, jim polagoma rastejo peruti in kmalu se okrepcajo tako, da morejo okrog letati. Tudi mi smo take čebelice v pobožnosti in se ne moremo kaker bi radi, povzdigniti na hrib kerščanske popolnosti; ali ko se bomo pričeli v ta namen, sè serčnim hrepenenjem in terdnimi sklepi razvijati, bodo tudi nam peruti zrastle in upati smemo, da bo prišel dan, ko bomo mogli kot duhovne čebelice okrog letati. Do tega časa pa se hranimo z medom mnogih lepih nauk, ke-

tere so nam pobožni prejšnjih časov zapustili in prosimo Boga, naj nam da peruti golobov, da se bomo mogli povzdigniti ne le do popolnosti sedanjega življenja, temuč tudi do miru srečne večnosti“.

„Nikedar ne bomo gotovi in s pripravnim srcem moramo vedno vnovič pričenjati. Kar smo doslej storili, je bilo dobro; kar pa zdaj pričenjamo, bo boljše; in ko bomo tudi to storili, bomo pričeli zopet kaj drugega, dokler ne bomo zapustili tega sveta in novo življenje pričeli, v katerem kaj boljšega kot je to dobiti ne moremo. Povejte mi toraj, ali se moramo res jokati, da imamo za dušo vedno kaj dela; ali pa ne veliko več s pogumom se oborožiti, da moremo vedno napredovati, zakaj stati ne smemo; da moramo odločno vse nevarno iztrebiti in za to na dve strani brušen meč rabiti, ki prešine našo dušo in seže v mozeg in kosti“.

„Ti zdihuješ: Oh, kako sem nepopoln!“ — Naj bo; vendar zato ne smeš zgubiti serčnosti in misliti, da boš mogel živeti brez nepopolnosti. To ni mogoče, dokler smo na tem svetu. Dosti je da jih ne ljubiš, da se v tvojem srcu ne vkoreninijo, to je, da takih pogreškov prostovoljno ne delaš in v njih ne ostajaš. In ker tega ni pri tebi, ostani miren in naj te ne vznemirja popolnost, po kateri tako hrepeniš; zadostovalo bo, ako jo boš imel ob smertni uri. Ne bodi tako bojazljiv; temuč serčno, pogumno in krepko stopaj po potu zveličanja, orožje sv. vere te zadosti brani in nič ti ne bo moglo škodovati“.

„V tem očiščevanju duše se moraš, bogoljubna duša, oborožiti s pogumom in poterpežljivostjo. Kako so obžalovanja vredne duše, ketere, ko so nekaj časa pobožno živele, pri pogledu na svoje nepopolnosti nemirne, zbegane in maloserčne postanejo in jih skoraj premaga skušnjava, da bi vse popustile ter se vernile na staro pot. Da se v ponižnosti vadimo, je potrebno, da smo v duhovnem boju včasih ranjeni; toda premagani nismo, razun če življenje ali pogum zgubimo. Nepopolnosti in mali grehi pa nam ne morejo vzeti duhovnega življenja, to se zgubi le s smertnim grehom. Vse je le na tem, da nam pogum ne vpade. Prosimo raji z Davidom: Reši me, o Gospod, obupnosti in maloserčnosti! V tem boju smo vendar le srečni, ker zmagamo gotovo, ako se le vojskujemo“. Seveda moramo pa le pripoznati, da se sv. Frančišek Saleški s temi nauki in opomini obrača na

take osebe, ketere so v popolnosti vže bolj ali manj napredovale, in da so pogreški, zaradi katerih jih on roti, naj se ne dajo zbegati, bili navadno le mali, odpustljivi grehi ali nepopolnosti. Vender od tega sladkega oserčevanja on ni izključil tudi z velikim grehom obteženih duš, t-muč vsem on kliče: „Imejte v svoji duši prav serčno zaupanje v Boga; čimbolj ste obteženi od nepopolnosti in dušne siročine, tembolj povzdignite serce k serčnemu upanju“.

„Serčnost, tako moramo po grehu govoriti, serčnost serce moje, prijatelj moj! Idimo naprej, pazimo bolj in povzdignimo se k Bogu, našemu pomočniku“. „Ako smo celo v smertni greh padli, da se le nalašč nismo vdali grešnemu spanju, to še ni dokaz, da nismo v pobožnosti prav nič napredovali; zakaj če-ravno se sè smertnim grehom ta čednost izgubi, jo vender zopet nazaj dobimo, ako se le s pravim in popolnim kesanjem vzdignemo iz tega nesrečnega stanja. Serčnosti zarad tega ni treba zgubiti, temuč v sveti ponižnosti moramo svojo slabost pripoznati ter odpuščanje in pomoč iz nebes prositi“.

Premislimo dobro perve besede tega nauka. Dokler se smertni grehi z grešno navado ne spremene v grešno spanje, ne puste za seboj nobenega sledu, ko so bili enkrat odpuščeni, in duša stopi zopet lahko na ono stopnjo pobožnosti, na kateri je poprej stala. Seveda, kedor smertno greši, ta obstoji, on celo nazaduje, toda sv. odveza ali popolno kesanje zbríše vse slabe nasledke.

Pa vprašal bi kedo, kaj bi bilo, ako je kedo dlje časa v tem nesrečnem stanu živel? Zguba je v tem slučaju seveda večja, ali nenadomestljiva ni. Z odpuščanjem grehov se poživi tudi za-sluzenje, kaker uči sv. pismo: „Zarad pravičnosti, v kateri se je vadil, naj živi“. Potreba je morebiti večega prizadevanja, da se škodljivi nasledki grešne navade odstranijo, vender, ako ne zgubimo zaupanja. Gospod vbožca lahko precej obogati. Zaupaj torej vanj in ostani na svojem mestu. Zato sklepa naš svetnik: „Nikedar se ne smemo vdati nezaupnosti; zakaj, če je naša revščina še tako velika, je vsmiljenje božje neskončno večje do onih, ki ga resnično ljubiti hočejo in vanj vse svoje upanje postavijo“.

Strah moramo vedno sè zaupanjem družiti. „Vedno se moramo vojskovati mej strahom in upanjem, vender tako, da premaga upanje, zavoljo vsegamogočnosti onega, ki nas podpira.“

„Neki velik svetnik je enkrat rekel neki sveti spokornici, ki je bila prej velika grešnica: Boj se, pa tudi upaj! Boj se, da prevzetna ne postaneš; upaj, da ne padeš v maloserčnost in obupnost. Strah in upanje ne smeta biti nikoli ločena, zakaj strah, ki ga ne spremlja upanje, ni strah, temuč obupnost; upanje pa brez strahu je prederznost“.

Življenje sv. Frančiška,

pisano od treh njegovih tovarišev, kateri so nekedaj
ž njim občevali.

P. H. R.

XXVIII. POGLAVJE.

**Kako ni hotel prebivati v lepi celici, ali pa, da bi se
reklo, da je njegova.**

V samotnem kraju Sartijanu je neki brat rekel drugemu: »Od kod si prišel, brat?« Ta odgovori: »Iz Frančiškove celice«. Ko ga je pa videl Frančišek, mu reče: »Ker si rekel, da je tista moja, bo od zdaj zanaprej v nji prebival drugi, ne jaz«. In zopet je rekel: »Naš Gospod Bog, ko je bil v puščavi, kjer je molil in se postil štirideset dni in štirideset noči, si ni dal narediti celice ali hiše, temuč je prebival pod gorsko pečino«.

XXIX. POGLAVJE.

O bratu, kateri ni molil niti delal, pač pa dobro jedel.

V začetku reda je bil mej njimi brat, kateri je malo molil in nič delal, niti hotel iti vbogajme prosit, pač pa je dobro jedel. Premišljujoč to blaženi Frančišek, je po svetem Duhu spoznal, da je tisto mesen človek, in mu je rekel:

«Pojdi svojo pot, brat »muha«, ker hočeš jesti trud svojih bratov in lenobo' pasti v delu božjem, kaker len trot, ki nič ne zasluži, je pa prvi trud drugih čebel«. In tako je šel tisti, ker je bil mesen, vun iz reda.

XXX. POGlavJE.

O pokori, katero je dal nekemu bratu, ki je krivo sodil vbožca.

Ko je bil šel blaženi Frančišek na pridiganju v neki kraj, se je zgodilo, da se mu je približal berač, in ker je do njega imel veliko sočutje, je začel govoriti s tovarišem o njegovem vboštvu in siromaštvu; na kar mu reče tovariš: »Brat, res je, da je videti jako vbog, ali morda ni v celi okrajini nobenega tako bogatega po volji, ko je on«. Blaženi Frančišek ga ostro pokrega, ter mu reče: „Pojdi, sleci se in verzi se nag k nogam tistega berača, in pred njim spoznaj greh, keterega si proti njemu storil s krivo sodbo in godernjanjem zoper njega“. In potem mu reče: »Kako si grešil zoper njega, da, zoper Kristusa! Keder vidiš siromaka, moraš pomisliti na tistega, v čiger imenu prihaja, namreč na Kristusa, kateri je nase vzel naše vboštvo.

XXXI. POGlavJE.

Kako se je njegova zunanja veselost spreminjala v solze in sočutje s Kristusom.

Blaženi Frančišek, omamljen od ljubezni in sočutja s Kristusom, je pogostoma kipeč v duhu od najsladkejše milobe, na zunaj po francosko glas dajal; in žila božjega šepetanja, katero je skrivaj sprejemalo njegovo uho, se je izlivala v francosko petje.

Kakšenkrat je pobral kako dervče, ter je po njem na levo roko ga opirajoč z drugim dervčetom v desni roki dergnil, kaker z lokom po goslih ali kakem drugem glasbenem orodju, ter je pri tem primerno se kretajoč, po francosko o Jezusu Kristusu prepeval. Vsako tako petje pa in gibanje, je končalo naposled v solzah in sočutju s Kristu-

sovim trpljenjem, ter pozabivši na to, kar je imel v rokah, je bil kvišku vzdignjen.

XXXII. POGlavJE.

Kako je posvaril brata, ki je bil žalostnega obraza.

Blaženi Frančišek je enkrat posvaril enega izmed bratov, kateri se je deržal otožno. In mu reče: »Zakaj se kažeš na zunaj otožnega?« Ta žalost čez tvoje grehe naj bo mej tabo in Bogom, keterega prosi, da ti jih po svojem vsmiljenju odpusti, in poverne tvoji duši radost zveličanja, ketere je po zasluženju tvojih grehov orošana. Pred meno pa in pred drugimi si prizadevaj zmirom biti vesel, ker služabniku božjemu se ne spodobi kazati žalosti in otožnega obraza«.

Socijalni odlomki.

P. S. Z.

(Dalje.)

Volitve.

Odkod je prišlo socijalno vprašanje, to smo v kratkem pregledali in našeli poglavitne vzroke. Na prvo mesto smo stavili brezbožnost. Napredek tedaj ni kriv socijalnega vprašanja, pač pa hudobija in zmota, ki ta napredek napačno obrača.

Pred vsem je treba zato odstraniti zmote, hudobije, napačne nauke in krivične postave. Toda ne z divjo silo, ampak po postavnem potu s pomočjo v o l i t e v poslancev v državni in deželni zbor in v občinske zastope.

Pred nekaj leti se naši možje za volitve v državni in deželni zbor niso mnogo menili, v sedanjem času pa ni večega nemira in ropota ko ravno v dnevih volitev. Koliko se tiste dni preklinja, pijančuje, zapeljuje, koliko je prevare in podkupovanja in žuganja, koliko sovraštva in razpertij, to je le predobro znano zlasti tistim, ki se ta-

kih nedovoljenih pripomočkov poslužujejo. Z ozirom na to volitve naših dni niso prav nič dobrega, ampak so veliko zlo v dušnem in denarnem pogledu in tudi nič blagodejno ne vplivajo na skupni blager narodov, dežel, mest in občin. Toda oglejmo jih take, kakeršne so, in delajmo na to, da se zboljšajo.

Volitve so zelo imenitne. V njih ima narod del vladarske moči. Takrat si izbira može, ki potem ko njegovi poslanci in zastopniki v deržavi ali deželi dovoljujejo ali zavračajo razne postave, določajo davke, vrejujejo način vladanja. Važno je torej vprašanje, kakšni možje naj zastopajo narod, važno za zemeljsko blagostanje, pa tudi v verskem oziru. Moderne deržave hočejo biti proste vsakega verskega vpliva. Zato skušajo vpeljati brezverske postave glede vzgoje in šole, glede sv. zakona in družine, glede duhovnikov, redovnikov in vseh cerkvenih in verskih naprav. Po njihovem načelu naj bo deržava od cerkve popolnoma ločena, kaker da so ljudje nekaj družega ko deržavljani, nekaj družega ko kristijani. Že mnogo krivice so brezverski zastopniki narodov storili cerkvi z brezbožnimi postavami. Kedo je tega kriv? Tisti, ki volijo za svoje poslance brezbožne ljudi. Dolžnost vsakega katoličana je, da voli za poslanca dobrega, vernega moža; če tega ne stori, ne zverši svoje dolžnosti. Če bodo zastopniki naroda pošteni, kerščanski možje, bo pošteno tudi vladanje, kerščanske tudi postave, pravični tudi davki; brezverni možje bodo pa vedno glasovali za cerkvi in vernemu narodu krivične postave. Kakeršne zastopnike si narod voli, tako je vladanje, take so postave, take so šole, taki bodo otroci, tako bo družabno ali socijaljno življenje, zakaj poslanci morejo na socijalnem polju veliko dobrega, pa tudi veliko slabega storiti. V postavodaji imajo prvo besedo, lahko vpeljejo dobre postave in krivične odpravijo, ali pa tudi narobe.

Če se sedaj ozremo na razne zadnjič navedene vzroke socijaljnega vprašanja, je razvidno, da so mnogi taki, da jih je mogoče odstraniti in zboljšati edino le s pomočjo postav. Odtod sledi, da je treba voliti može, ki so vneti za rešitev socijaljnega vprašanja na verski podlagi.

Na Francoskem imajo v večih katekizmih zadaj v posebnem dodatku sledeča vprašanja in odgovore:

Kako moremo doseči, da se bo kerščansko vladalo?

Da se bo kerščansko vladalo, moremo doseči, ako pri volitvah glasujemo za take može, ki bodo odločno zastopali koristi sv. vere in človeške družbe.

Ali smo dolžni svoj glas oddati pri volitvah?

Da, dolžni smo pri volitvah oddati svoj glas.

Ali je greh pri volitvah slabo glasovati?

Da, greh je pri volitvah slabo glasovati.

Kaj se pravi pri volitvah slabo glasovati?

Pri volitvah slabo glasovati se pravi, voliti može, ki ne bodo odločno zastopali koristi sv. vere in človeške družbe.

Zakaj je greh pri volitvah slabo glasovati?

Zato, ker smo s tem odgovorni za hudo, katero more storiti oni, za keterega smo glasovali.)

Če se v kateri katoliški državi ali deželi nekerščansko vlada in sklepajo postave, ki so proti veri, so največkrat krivi katoličani sami, ker se ne poslužujejo svojih pravic pri volitvah, ali napačno volijo, bodisi iz nevednosti ali prizanesljivosti, bodisi da so zapeljani od nasprotnikov. Take volitve imajo pa slabe nasledke tudi v socialnem oziru. Kapitalisti sklepajo postave sebi v korist, nižjim stanovom pa v škodo.

Če hočejo kmetje, delavci, rokodelci, obertniki in nižji stanovi, da se bode zboljšalo njihovo žalostno stanje, je treba, da se za časa volitev svojih zastopnikov pri vladanju v državi, deželi in občini združijo in pošljejo v zборе za svoje poslance može kerščanskega prepričanja in stano vitne odločnosti. Le oni, ki so zvesti Bogu, bodo pravični tudi svojemu bližnjemu.

Ne mislimo pa, da se bodo na ta način socialjne razmere kar v trenutku zboljšale in škoda popravila. Ne. Ka-

1) Wetzel: Der Mann str. 104, 6, und 7. Auflage.

ker se socijaljno vprašanje ni v eni noči rodilo, tako se tudi ne more hipoma rešiti. Toda treba je začeti. Razna društva, zadruge, dobri časopisi, podučni shodi, posojilnice, zavarovanja za onemoglost in starost, delavske hiše, različne podpore itd. vse to je dobro sredstvo in pomaga reševati socijaljno vprašanje vsaj glede delavskih stanov, pa rešilo ga to samo ne bo nikedar v celem obsegu. K izviru je treba iti in tam najprej očistiti. (Dalje prih.)

Ahacij, sedemletni frančiškan.¹⁾

Zgodovinarji treh frančiškanskih redov, pripovedujejo nekaj nenavadnega o sedemletnem dečku Ahaciju, sinu bogatih in plemenitih starišev v nekem mestu v Flandriji. Ko so leta 1218 frančiškani prišli v tisto mesto, se je prigodilo, kaker se še vedno, da so se otroci zbirali in radovedni gledali može v nenavadni obleki. Tudi petletni Ahacij je gledal frančiškane; ni se jim pa smejal, kaker delajo znamenarjeni otroci, razposajeni in neotesani otročaji v mestih in po deželi, temveč spoštljivo jih je gledal in tako se mu je prikupila njihova obleka, da je jokaje prosil svoje stariše, naj tudi njemu napravijo tako obleko. Oče in mati sta si mislila, da bo njih nedolžni sinček drugi dan pozabil, kar jih ravno kar prosi. Ali drugi dan jih zopet in zopet nadleguje in tako dolgo prosi, dokler mu niso napravili frančiškanske obleke. Nosil je torej frančiškanski habit ter hodil bos, v sandaljih. Stariši so mislili, da se bo mali Ahacij kmalu naveličal te obleke, kaker je to navada pri otrocih — toda kako se čudijo, ko opazujejo, da Ahacij derži celo frančiškanske navade in njih vodilo; zlasti, da neče denarja.

Nekega večera je prišlo nekaj kupcev v hišo njegovega očeta; ko so zvedeli, da se Ahacij še dotekniti noče denarja, so deli skrivaj srebern denar v kozarec, vina vanj

¹⁾ Winkes, Seraphischer Tugendspiegel; 11. Juni. Waddingus, Annales Min. T. 1. num. 69.

vlili in mu ponudili piti; ko je Ahacij pil in zagledal denar, precej je prosil Boga odpuščenja: »Vsegamogočni Bog, je rekel, ti veš, da sem iz nevednosti prelomil Tvojo zapoved«.

Na tem otroku ni bilo nič otročjega; lepega, pametnega in resnega obnašanja je bil; rad je molil. Ob nedeljah in praznikih je zbiral sosedne otroke, jih učil moliti očenaš in češčenomarijo ter jih svaril pred pogreški, ketere navadno delajo otroci. — Nekega dne je prišel njegov oče napit domov in je začel preklinjati. Ahacij ga nežno objame in prijazno reče: »Predragi oče, ne govorite tako. Ali niste slišali v pridigi, da preklinjeavci ne bodo videli nebeškega kraljestva?« Isto tako je pogrjal nekoč tudi svojo mater, ki se je ničemerno ogledovala v svoji lepi erdeči obleki. Pokazal ji je podobo križanega Jezusa in ji rekel: »Poglejte, preljuba mati, vašega Odrešenika, ki visi na križu in je ves kervav. Bojim se, da Vas bo spravila v pekel vaša erdeča obleka«. Teh besed se je mati tako prestrašila, da je slekla svojo drago obleko in je ni nikoli več oblekla. — Deček je bil komaj sedem let star, ko je nenadoma zbolel; skesan je opravil sveto spoved ter prosil za sveto popotnico. Vender te se mu župnik ni upal dati po tedanji navadi, ker je bil še premlad. Ko se je bližala njegova zadnja ura, je tolažil svoje jokajoče stariše in sorodnike. Opominjal jih je, da naj vedno kerščansko živijo. Njegovo nedolžno dušo je Bog k sebi vzel leta 1220. K njegovemu pogrebu so prišli neketeri Manjši bratje: ko so hoteli moliti psaljm »De profundis« za njegovo dušo, ga niso mogli izmoliti, dasiravno so ga večkrat začeli; s tem jim je hotel Bog pokazati, da duša vmerlega Ahacija ne potrebuje več njihove molitve in da vživa že v nebesih zaslužen plačilo. Po njegovi smerti so tudi njegovi stariši zapustili svet in šli v samostan; oče je postal dominikan, mati pa cistercijanka.

F. O. K.

Spomini na moje romanje v Sv. Deželo.

(P. E. P.)

7. Prebivavci Sv. Dežele.

Ogledali smo na kratko poveršje in zgodovino Sv. Dežele; pogledajmo še nekoliko ljudstvo, ki dandanašnji v njej prebiva. Domače ljudstvo Sv. Dežele je zmes razno-verstnih narodov, ki so v teku stoletij tukaj prebivali. Kananejci, Izraeljci, Egipčani, Asirci, Kaldejci, Perzi, Make-donci, Sirci, Rimljani, Arabci, zapadni kristjani in Turki, vsi ti so več ali manj časa imeli v svoji oblasti Palestino. Za marisiketerega izmed njih je bila ta dežela res skorej le bojišče in pokopališče; vendar so se pa veči ali manjši ostanki razno-verstnih tih narodov pomešali s tamošnjimi prebivavci. Seveda pa je nemogoče določiti, koliko kervi tega ali onega izmed imenovanih narodov se v današnjih Palestincih pretaka; ker je Mohamedova vera stopila vse v eno, arabsko govoreče ljudstvo.

To ljudstvo bi lahko razdelili v „otroke Arabcev“ in sicer so to meščani ih kmetje — in v beduine ali „sinove puščave“. Beduini so očitvidno potomki Abrahamovih sinov Izmaela in Madijana. V njih se je precej čisto ohranil arabski značaj, zato se pa tudi s ponosom imenujejo „Arabce“. Beduini nimajo stalnega bivališča, mariveč hodijo okoli po Izraeljski planjavi, okoli Cezareje in Gaze, po Jordanovi dolini in južno od mertvega morja.

Seveda je v Sv. Deželi tudi mnogo tujih narodov. Pred vsemi drugimi omenjam večinoma kerščanske Sircce in Franke. Pod besedo Frank razumejo jutrovci vse Evropejce, brez ozira na vero ali pa narodnost. Turkov je le malo; kar jih pa je, so večinoma veljavni možje, ker imajo vse odličnejše uredniške in vojaške službe. Judje, ki prebivajo dandanašnji v Palestini, niso potomki domačinov, mariveč evropski izseljenci.

Domači, meščani, kmetje in beduini, se mej seboj natančno razločujejo v stanovanju, obleki, v navadah, v značaju, da celo v govoru.

Beduini nimajo hiš. Beduinova hiša je prosta narava nepregledna puščava. Na prostem si razprostre beduin svoj šotor napravljen iz černih plaht, ketere tko ženske iz dlake černih koz. Take černe plahte omenja že Visoka pesem (1, 4). — Plahta loči tudi šotor v dva dela; v enem prebivajo moški, v drugem pa ženske. Beduinova največa sreča je zlata prostost in neodvisnost. V mestu krotak kakor jagnje je v puščavi divji kakor lev. Poljedelstvo ponosno zaničuje, peča se pa sè živinorejo. Ker pa živinoreja ne vspeva dobro, zato ga živita tudi rop in plen. Kakor nekedaj njih predniki Madjaniti, tako napadajo tudi beduini večkrat rodovitna polja in ropajo žito, ali pa se, kakor nekedaj Abrahamovi in Lotovi pastirji, mej seboj prepirajo in bojujejo za pašnike in za studence. Beduin ni nikedar brez orožja; on ima puško, zakrivljeno sabljo, — tu in tamkaj tudi revolver, — bodalo, sulico in iz volne spleteno fračo. Prav tako oboroženi so tudi kmetje ali felahi, le sulice nimajo.

Sv. pismo nam priča, koliko so deržali nekedaj jutrovcu na vezi rodu in družine; prav tako je tudi še dandanašnji, zlasti pri beduinih. Rod in družina sta nekaj celotnega, za njiju čast in blagostanje se mora potegovati vsak posameznik; prav tako pa zadene tudi vsacega njiju sramota, škoda ali beda.

Pri beduinih ima vsak rod svoje meje, ketere le nerad prekorači. Terdno se derži jutrovec starih družinskih sporočil in na nič ni bolj ponosen, kakor na to, ako more z dolgo versto prednjikov dokazati, čigav potomek je. To nam pa tudi priča, kako natančni in važni so rodovniki, ketere nam je ohranilo sv. pismo.

Verhovni poglavar celega rodu je emir ali šeh; poglavar felahov po vaseh je pa muhtar t. j. izvoljeni. Poglavar ima jako veliko oblast, zlasti pri beduinih, katerim je glava v sodnijskem, družinskem, vojnem in duhovnem oziru; on zastopa tudi cel rod pri vladi.

Jako na slabem je kmetijski stan. Tare ga večinoma pomanjkanje denarja in sicer zavoljo velikih davkov in zavoljo dote, o kateri bomo še slišali. Ako zmanjka kmetu

denarja, gre k židu, ki mu ga posodi; zahteva pa obresti od 20 do 100 od 100.

Meščani se imajo za silno omikane in pomilovaje ošabno gledajo na priprostega felaha. Beseda »felah« — kmet — pomeni pri njih toliko, kaker neumnega, neotesanega človeka. Meščani se pečajo s kupčijo in rokodelstvom.

Glede vere so domačini večinoma mohamedanci. Vsak petek se zbirajo v svojih tempeljnih, džamijah, poleg katerih stoje visoki, vitki stolpi, katere imenujejo „medani“. Mi imenujemo navadno te stolpe minarete, kar pomeni po naše prav za prav svetilnik. Ti stolpi nimajo zvonov, pač pa imajo nekoliko pod streho krog in krog hodnik, raz katerega vabi mohamedanski duhovnik petkrat na dan k molitvi in sicer po sončnem zahodu, prilično dve uri pozneje, ob mraku zjutraj, opoldne in poldruge uro pred sončnim zahodom. Proti jugu obrnjen kliče po naše nekako takole: „Velik je Bog! jaz pričam, da razun Alaha ni Boga“. — Proti zapadu kliče: „Pričam, da je Mohamed Alahov poslanec“. (Arabci naglašajo besedo Mohámed). Proti severu: „Pripravite se k molitvi“. — Proti vshodu: „Pripravite se, da vam vse dobro steče“. Potem stopi še enkrat na južno stran in še enkrat zakliče: „Bog je velik, ni družega boga, razun Alaha“. Zjutraj še dostavi: „Molitev je boljša kaker spanje“.

Kako pretresejo človeka ti strastno navdušeni klici ki se slovesno razlegajo po noči! Kako osramotijo mohamedanci marisiketerega kristjana! Kaker hitro namreč slišijo ta klic, se ako imajo vodo pri rokah, vmijejo, prekinajo delo, pokleknejo in molijo. Pri molitvi prekriža mohamedanec najpoprej roke, katere položi potem na kolena in potem na ušesa, na to poklekne, vstane, se verže večkrat na tla, se zopet vzdigne in gre zopet na svoje delo. Svoje praznike derži mohamedanec natančno. V mesecu ramadanu se oestro posti, po dnevi tudi ne pije ničesar, da, kar je zanj najhujše, zderži se celo kajenja. Zvečer in ponoči pa mu je dovoljeno jesti, piti in kaditi. Vsak mohamedanski praznik ima v pripravo svoj predpraznik. Mohamedanec ni le prepričan, da je Bog njegov stvarnik in

vzderževavec; on mariveč tudi za trdno veruje, da se v vsem spoľnuje volja božja. O volji božji je mohamedanec ves prevzet, zato se o samoumorih pri mohamedaneih niti ne sliši ne. Pač pa so vboji mej njimi prav pogosti; glede tih pa so prepričani, da je potem dolžnost bližnjega sorodnika maščevati se za vmorjenega. Vereti, jako vereti je mohamedanec, le škoda, da je vsa njegova vera večinoma le vnanja.

Kaj pa kerščanski Arabci? Nevere in verskih dvojba tudi ti ne poznajo. Ali tudi pri njih je vera preveč vnanja; zato so pa z malimi izjemami versko brezbrizni. Tudi kaj radi menjajo svojo vero in sicer po večkrat. Katera cerkev jim več da, tiste se oklenejo. Od duhovnikov dobivajo vsega, živeža, stanovanje, šolo, zdravnika. O večini jutrovskih kristijanov bi se dale porabiti besede cesarja Hadrijana o Egipčanih: »Denes molijo Serapija, jutri so kristjani, v resnici pa je njih bog denar«. — To so res žalostne razmere; toda pomisliti je treba, koliko so terpeli kristjani prav v Sv. Deželi od Turkov; da so bili pred 120 leti še prav malo v zvezi z Evropo, da se posamezne kerščanske verske družbe zlasti v Sv. Deželi mej seboj sovražijo in ena z drugo tekmujejo. Marisikaj bi bilo lahko boljše, kē bi vladal mej posameznimi verskimi družbami vsaj mir; ako že ne ljubezen!

Ako pogledamo značaj Arabcev, moramo pripoznati, da imajo več slabih kakor dobrih lastnosti. Te slabosti se pa dajo, če ne zagovarjati, vsaj nekoliko izgovarjati. Tudi Arabec ima lastnosti, ki ga delajo ljubezni in spoštovanja vrednega. Pomisliti je pa treba tudi, da bi imelo to ljudstvo še več dobrih lastnosti, ke bi jih raznoverstne žalostne razmere ne bile zamorile. Smiliti se mora človeku arabsko ljudstvo, ako premišľjuje slavno njegovo zgodovino in njegovo hrabrost, ako prevdarja, kako so mej Arabci cvetele vede in umetnosti, ako pa ob jednom pogleda na žalostni današnji stan tega ljudstva in na zakopane njegove zmožnosti.

Arabec je brezbrizen; malo se zmeni za delo, rad počiva, ostane pa tudi v nevarnosti hladen in brezbrizen. Delo mu je sramotno, morda zato, ker so včasih delali le

sužnji. Tudi tam, kjer se dela, se dela počasno, brez veselja, brez vneme. Sicer so pa tudi glede tega lepe izjeme. Videl sem n. pr. v mestih rokodelce, ki so se vso pridnostjo delali. Videl sem kamnolomce, ki so pri težkem delu celo peli. Sicer je pa nagnenje k lenobi tudi posledica južnega vročega podnebja in rodovitnosti zemlje. Saj so že tudi Italijani — zlasti v južni Italiji — znani lenuhi.

Pri delu jutrovcev se pogrēša zlasti natančnost. Le preveč gledajo na vunanjost, da bi pa bilo delo, katero dajo narejeno iz rok, res popolnoma doveršeno, zato jim ni mar. Ravno tako jim prav nič ni mar za kak napredek pri delu. Kmet n. pr. dela še vedno z istim slabim, priprostim orodjem, kakor so delali v starih časih, in niti na misel mu ne pride, da bi si to ali ono zboljšal. Misli si, ako je bilo dobro za očeta in starega očeta, bo dobro tudi za me.

Brezbrižni so tudi za vrednost časa. Da je čas denar, tega jutrovec še ne ve. Ako naročiš jutroveca ob gotovi uri, bo prišel ali mnogo prezgodaj, ali pa še raje veliko prepozno. V prvem slučaju si prav nič ne stori iz tega, ako trati s čakanjem dragoceni čas; v drugem slučaju se ti bo pa čudil, kako moreš biti nevoljen, ako je par ur prepozno prišel.

Kljub svoji verski gorečnosti je mohamedanec venderle nepošten, lažnjiv, sebičen, podkupljiv, nezvest in strasten zlasti pri igri. Kristjani so glede tega sicer nekoliko boljši, toda ne mnogo. Tudi glede današnjih Palestincev bi se še dale prav dobro porabiti besede preroka Jeremija (9, 4. 5.): »Vsak se varuj svojega bližnjega in nobenemu svojemu bratu ne zaupaj, ker brat brata zalezuje in vsak prijatelje goljufa. Vsak svojega brata zasmehuje, in ne govori resnice; uče namreč svoj jezik legati in si prizadevajo, krivico delati«. — Redkokedaj se izverši kaka kupčija brez goljufije; večkrat goljufata oba kupec in prodajavec, prvi premalo plača, drugi ima pa krivično mero in tehtnico. Menjavec denarja te bo goljufal, če te bo le mogel; zlasti pa so veliki goljufi uredniki. — Kljub temu, da so vse prej, kakor resnicoljubni, so vender o svoji resnicoljubnosti popolnoma prepričani in se kaj radi rote, da je to, kar terdijo,

res. Kaker v Gospodovem času, tako je tudi dandanašnji še kriva prisega in kriva rotitev jako v navadi.

Ena največih napak jutrovcev je pa strastno hrepenenje po denarju in po igri. Jutrovec ti stori za denar vse, kar hočeš. Vsacega Evropejca ima za bogatina, zato pa tudi v vsacega nadležno sili. Na Genezareškem jezeru, ki je jako globoko, se mi je ponujal mlad Arabec, da skoči v jezero, ako veržem vanj frank (po naše približno eno krono.) — Od jutra do večera sede močni možje najlepših let in krepki mladeniči pri igri, bodisi pri kvartah, bodisi pri kockah. Kvarte imenujejo pomenljivo »knjigo vbožcev in beračev«, ker postane človek vsled njih vbog in ker jih ima tudi berač še, če tudi nima nobene druge knjige. — Tudi nenravnost je mej jutrovci jako velika; zvedel sem, da so že otroci jako pokverjeni, kar pričajo njih grozno nedostojni in nesramni pogovori.

To so Arabca slabe strani. Poglejmo še njegove dobre lastnosti. Ako znaš z njim prav ravnati, je dobrovoljen, voljan in nekako otročje priprost. Kaker pri otroku, tako opraviš tudi pri jutrovcu mnogo več z lepa, kaker pa z gerda. Ako mu pokažeš kaj mikavnega, ti razodeva prav otročje nedolžno veselje. — Eden izmej tovarišev je imel na popotovanju seboj revolver, pokazal ga je v Bejrutu samostanskima hlapcema; mladeniča sta imela nad njim prav toliko otročjega veselja, kaker otrok nad igračo. Kaj sta šele počela, ko smo jima dovolili, da smeta na vertu, vsak po enkrat vstreliti. — Ednega izmej njih sem vprašal, zakaj je vedno gologlav; pove mi, da podpira sè svojim zaslužkom svoje stariše in da še nikdar ni nosil tarbuša, to je erdeče turške kape. Kupil sem mu jedno in ako sem kedaj že koga na svetu razveselil, razveselil sem s priprosto kapo tega mladega maronita. Obnašal se je in skakal je s kapo, kaker otrok, ako dobi kaj novega. — Arabec ne pozna vezi družbene omike, vendar pa nastopa vedno ponosno, prosto, na cesti, v hiši in v cerkvi. Zlasti mi je vga-jala ponosna hoja Arabcev.

Jutrovec ljubi veselo družbo. Nič ga bolj nē veseli, kaker sedeti v kavarni, ure in ure čenčati in poslušati burke in pripovedke tega ali onega pripovedovavca.

Mladi možje in mladeniči se zbirajo kaj radi zvečer ter prično s prav čudno ponašo v dve stranki razdeljeni v zbranih besedah kaj pripovedovati, ali pa prepevati kako junaško ali pa zaljubljeno pesem. — Jutrovec je silno radoveden in se kaj rad — kaker nekedaj, tako tudi današnji še — zbira pred mestnimi vrati, ali pa pred vasjo, da pozve vse novice in da vidi vsacega, ki pride v vas ali mesto.

Zlasti lepa lastnost Arabca je njegova dobroserčnost. Z veliko požertvovalnostjo skerbi za stariše in spoštuje stare ljudi. V nastopu in pogovoru je tudi še tako priprost Arabec olikan v vprašanju in odgovoru.

Hvaležnost je pri Arabcih jako redka čednost. Jako rad se Arabec prepira, kriči, zmerja in kolne. Kregajo se tako strastno na sredi ceste, da bi človek mislil zdaj in zdaj se bodo pobili, toda večinoma ostane le pri besedah. Tudi če se spopadejo, se zgodi to le bolj iz častihlepnosti, ker se nihče noče vmekniti in prav hitro sta zopet prijatelja prav tista, ki sta se z velikim kričem spoprijela. Nikedar pri pretepih ne rabijo orožja, k večemu palice, ali kamen, večinoma pa le pest.

Z Arabcem lastno dobroserčnostjo je pa kar naravnost v strašnem nasprotju njih neusmiljeno ravnanje sè živino. Kamele, konji, mule in osli so večinoma vsled pretežkih tovorov, in slabih sedel polni ran, na ketere se neusmiljeno spravijo muhe in komarji. Toda zato se Arabec prav nič ne zmeni; tudi za to mu ni mar, da bi skušal vbogi živali rane zaceliti, ali vsaj izmiti. Ako gre žival preočasi, jo bo prav po ranah nevsmiljeno pretepal. Da bi Arabec pomislil, da terpi tudi vboga žival, zato je prelen.

Priprosti Arabec ima jako malo potreb in je kaj hitro zadovoljen. Najbožnejši Evropejec ne živi tako priprosto kaker arabski felah. Zadovoljen je večinoma z vodo in s črnim kruhom. Kljub temu pa je samozavesten in ponosen, ker se ima za sinu najzlahotnejšega naroda; zlasti pa je ponosen na svojega naroda nekedanjo slavo in čast. Ponosen je mohamedanec tudi še na svojo vero in vsak, ki ni njegove vere, je v njegovih očeh nevernik in pes. Terdno pričakuje, da bodo enkrat vsi neverci v rajju njegovi sužnji.

Arabski narod, ki je igral v zgodovini nekedaj že prav imenitno vlogo, pač ne bo ostal, kakor neporaben štor ob cesti. Vedno bolj in bolj se odpirajo kraji nekedanje omike, Mala Azija, Babilonija, Sirija in Palestina, svetovnemu prometu in oliki. Brezdvojbno pride tudi za krepki arabski narod vstajenja dan, to tembolj, ker ima poleg svojih slabih lastnosti tudi mnogo lepih zmožnosti. Da bi le vsi Evropejci v Palestini na to delali, da bi z modrim, prijaznim nastopanjem, vzglednim življenjem, nevtrudno delavnostjo, kerščansko ljubeznijo, zlasti pa sè živo dejansko vero res osrečili to ljudstvo! (Dalje prih.)

Sv. Trojica v Slovenskih goricah

P. E. L.

A. Zgodovina cerkve.

(Dalje).

Slovesno vpostavljenje kipa Loretske Matere božje.

Nekaj posebnega je slovesnost, s katero so vpostavili podobo Loretske Matere božje, kakor nam jo opisuje naš letopis. Da bi dali Mariji dolžno čast, so sklenili duhovniki Slovenskih goric sè svojim dekanom v Radgoni napraviti velikansko procesijo od cerkve Sv. Treh kraljev do Sv. Trojice. Ta svečanost nam priča, kako goreče in prebujeno je bilo takrat ljudstvo v verskem oziru. Vprizorila se je procesija, ki ne bo zlahka imela jednake v Slovenskih goricah. Vodil jo je g. dekan radgonski. Župniki in dušinci pastirji iz soseske sovmašnih oblekah spremljali podobo Matere božje, to je oblečeni so bili z mašnim plaščem, ter imeli seboj zastave svojih župnij. Tudi č. p. avguštinci od Sv. Trojice so šli v mašnih oblekah v procesiji. Ljudstva pa je bila neštevilna množica, nad 12000 vernikov, tako da se je videla od cerkve Sv. Treh kraljev do Loretske kapele pri Sv. Trojici ena, nepre-

tergana procesija. Pridigi, eno nemško in eno slovensko, sta imela dva patra kapucina iz Radgone. To se je dogodilo v nedeljo med osmino Rójstva prebl. Device Marije l. 1694.

Toliko navdušeno češčenje Marije Device razumemo bolje, če se spomnimo slavnih zmag, ketere so kristjani dosegli takrat zaporedoma nad Turkom, svojim krutim sovražnikom. Sijajno premaganje Turkov je verno ljudstvo pripisovalo priprošnji in pomoči Matere božje. Od tod tako velika ljubezen do Marije, ki je gorela v srcih duhovnikov in vernikov. Opisana slovesna procesija je bil prelep izraz hvaležnosti za pomoč Marijino, ob enem pa je bila tudi iskrena prošnja za konečno zmago nad tem sovražnikom, ki je bil kristjanom še v jako veliko nevarnost.

Kapelica sv. Roka, sedaj kapelica Matere božje.

Leta 1679 je razsajala v naših krajih strašna kuga. Kmetje iz okolice Sv. Trojice so obljubili postaviti kapelico v čast sv. Roku, da bi si sprosili odvernitev te šibe božje. Ob enem so obljubili, da bodo imeli na svoje stroške vsako leto očitno procesijo v čast temu svetniku in sicer v nedeljo v osmini njegovega praznika. Obljubljeno kapelico s kamenitim altarjem so postavili tik cerkve na južni strani nasproti Loretske kapele. Še le čez 33 let so jo dokončali, namreč l. 1712. To leto je bila tudi pervokrat služba božja v tej kapelici, namreč peta sv. maša in dve pridigi, ena nemška in ena slovenska. Nemško pridigo je imel p. Leopold Zollenstain, slovensko p. Guelm. Possl, ki je bil redni pridigar pri Sv. Trojici.

L. 1752 se je odstranil altar sv. Roka zunaj cerkve. Postavili so ga v novi hiši božji ter ze vso olepšavo dokončali kot tretji stranski altar na moški strani l. 1759. V prejšnji kapelici sv. Roka pa so sestavili iz altarjev stare cerkve nov altar. Nanj so djali stari prenovljeni kip Matere božje, ki stoji tukaj še dandanašnji.

Cerkev povečana.

Pri izredno velikem številu romarjev je bila prvotna cerkveica mnogo premajhina. Gotovo so že več časa mislili

na povečanje cerkve, a si niso upali na to delo. L. 1735 so pa pričeli z novo stavbo. Takratni prior je bil p. K a r o l G ö p l e i s. Kako se je stavila sedanja veličastna hiša božja, je bilo opisano v knjigi o zgodovini cerkve. Ta vir pa je, žal, šel v zgubo. Manjkajo nam o tem vsa poročila. Še le okoli l. 1856 je č. p. Celestin Fošner zaznamoval po ustnem izročilu, da je posebno pripomogel k novi stavbi grof Draškovič iz Vorožljina. Namerjavali so namreč cerkev povečati le v dolgost. Omenjeni grof pa je svetoval, naj se poveča tudi, kaker je široka. Obljubil je sè svojim premoženjem toliko pomagati, koliker bi zidanje v širokost več stalo.

Prezidali so pa cerkev tako, da so postavili veliki altar s čudodelno podobo tjakaj, kjer so bila zadnja vrata. Ta so zazidali. Nova hiša božja je blizu dvakrat daljša od prejšnje, širja pa blizu za 5 m na vsaki strani. Meri torej 42 m, kaker je dolga, 16 m, kaker je široka, v ladiji pa je nekaj čez 14 m visoka.

Leta 1756 je bil popolnoma doveršen n o v v e l i k i altar. K velikonočnim praznikom istega leta je bilo dogotovljeno pozlačenje, slikanje in ves drugi kinč ob velikem altarju. Ob enem se je tudi umetnikom izplačal ves njih zaslužek. Kot kinč altarja moramo posebno omeniti štiri kipe iz lesa. Postavljeni so ob straneh pod čudodelno podobo. Bogato so pozlačeni. Predstavljajo nam v popolni človeški velikosti svetnike iz avguštinskega reda, namreč sv. Avgušтина, sv. Tomaža iz Vilanove, sv. Nikolaja Tolentinskega in sv. Janeza Fakunda.

S t r a n s k i altarji v ladiji so bili dokončani leta 1759. Na vsaki strani so se postavili trije altarji. Ob epiteljski steni so bili zaporedoma sledeči: altar Žalostne Matere božje, altar sv. Nikolaja Tolentinskega in sv. Roka; na evangelijski strani pa: altar sv. križa, sv. Avgušтина in sv. Florijana.

Istega leta so se naročili tudi kipi štirih cerkvenih očetov, namreč sv. Gregorija Velikega, sv. Hieronima, sv. Ambrozija in sv. Avgušтина. Te statue stojijo ob stebrih ladije ter kinčajo notranji veliki prostor cerkve.

To so kratki podatki o povečanju cerkve v samostanskem letopisu pri Sv. Trojici. Knjiga nas pri vsakem pripovedovanju opozarja na druge vire, iz katerih je povzela svoje izpiske.

Ob enem s cerkvijo so olepšali tudi samostan. L. 1739 se je izčistil in popolnoma obnovil studenec pod samostanom. V olepšavo so mu nadeli kip sv. Avguština.

L. 1758 se je pobelil zid prezbiterija v cerkvi, samostansko poslopje in obednica. Ta hiša je dobila kot kinč umetno na strop slikano podobo presv. Trojice, ki se vidi še dandanašnji.

Posvečenje nove cerkve.

Na novi cerkvi so zidali od l. 1735. Do l. 1772 so pripravili veličastno hišo božjo za posvečenje. Dovernjena še ni bila popolnoma. Manjkala sta sprednja zvonika. Dodelana je bila pa od znotraj. Posvetil je svetišče škof sekovski Jožef Filip plem. grof Spauer leta 1772. Na dan posvečenja se je podelil odpustek za eno leto po dovoljenju nadškofa v Solnogradu in odpustek za 40 dni.

Zvonika.

Sè zvoniki pri vhodu v svetišče, ob straneh velikih vrat, so pričeli l. 1779. Jako hitro so jih dovernjili, namreč že drugo leto 1780. Takratni prior je bil p. Kolumban Schwatt, kaker je razvidno iz v kamen vsekanega napisu na južnovzhodnem zvoniku.¹⁾ Sedaj so zvezali samostan s cerkvijo, tako da se je prišlo iz samostana neposredno na kor. V istem letu so dovernjili tudi molitvenico (oratorium) nad žagradom.

Po 45 letih trudapolnega dela, od l. 1735—1780, je bila torej dokončana lepa romarska cerkev Sv. Trojice. Bila je primeroma zadosti prostorna sè šestimi stranskimi altarji, nad katerimi so bili stranski kori za romarje. Neposredno s cerkvijo združena je bila še Loretska kapela. Od zunaj pa so kinčali svetišče trije enako visoki in enako izdelani zvoniki. V tej obliki naznanja prav primerno tudi na zunaj, komu je posvečena, namreč trojedinemu Bogu.

¹⁾ Napis se glasi: P. Columbanus Schwatt Prior hat diese zwei Thurn ausgebaut anno 1780.

Litanije Jezusovega Serca.

P. B. R.

(Dalje.)

3. Serce Jezusovo, z Besedo božjo v osebi združeno.

V tretjem klicu nam kaže sv. Cerkev Serce Jezusovo ko darilo druge božje osebe, ki se v sv. pismu imenuje Beseda.

Da razumemo ta klic, moramo vedeti, kaj je Beseda božja in v čem obstoji združenje Besede božje sè Sercem Jezusovim. To nam bo najbolj osvetilo vzvišenost Gospodovega Serca.

Bog spozna popolnoma samega sebe; to spoznanje božje samega sebe, ta podoba, ki jo ima Bog v vsih neskončnih popolnostih svojih — to je druga oseba božja — to je Beseda božja. In s to Besedo, z drugo osebo božjo je Serce Jezusovo v osebi združeno. V kateri osebi? V osebi Jezusa Kristusa.

Jezus Kristus je z učlovečenjem postal naš brat, naš Odrešenik. Njegovo Serce je tedaj tako dobro, tako ljubeznivo do nas, ko najboljše bratovsko serce. Jezus Kristus je pa tudi pravi Beg, njegovo Serce je božje Serce. Kako tolažljivo je to za nas! Bratovsko in božje serce najdemo pri Jezusu. Ko naš brat čuti Gospod Jezus z nami, ima sočutje z našimi bridkostmi, ki jih je sam toliko vžil, je pripravljen pomagati nam — ko naš Bog nam vedno in povsodi lahko pomaga. Kedo se bo potemtakem še obotavljal zatekati se k njegovemu presv. Sercu, bodisi v telesnih ali dušnih stiskah! — „To vam pišemo“, pravi sv. Janez pervim vernikom, ko jim je razložil tolažljivi nauk o Besedi božji, „to vam pišemo, da se boste veselili, in da bo vaše veselje popolnoma“. — Prav to tudi nam velja.

(Dalje prih.)

Tretji red v Pomjanu pri Kopru.

Vsaki pravi tretjerednik se veseli, ako izve, da se ta tolikanj koristni III. red sv. Frančiška razširjuje. Nu, dragi bravec «Cvetja», naznanim ti veselo novost, da od nekoliko mesecev ta red jako lepo raste v župniji Pomjan pri Kopru. V kratkem času se jih je vpisalo okolo petdeset, in to je dosti, ako se pomisli, da je ta kraj v Istriji in da je Pomjan majhina fara. In kako so vneti ti tretjeredniki! Kako oni pridno hodijo k spovedi, bodisi v farno cerkev ali pa v frančiškansko pri sv. Ani v Kopru! Seveda, veliko zahvalo zaslužijo za vse dobro vneti gospod Šifrer, župnik pomjanski, kateri derže pravilno vsaki mesec redovni shod, ter se povsod kažejo naklonjenega III. redu; ta jim pa daje veliko tolažbo z lepim obnašanjem. V kratkem času bo imela ta skupščina svojo bandero, v kateri namen so nabrali sami mej sabo pomjanski tretjeredniki čez 100 K Bog daj svoj blagoslov!

P. H. R.

Priporočilo v molitev.

V pobožno molitev se priporočajo rajni udje III. reda skupščine svetotrojiške: Ivana Simonič od Sv. Barbare, Jožef Bračič in Ana Klemenčič od Sv. Urbana, Terezija Posvek iz Tišina (Ogersko), Anton Mlinarič iz Megovske, Jakob Čuček od Sv. Boljfenka, Uršula Pukšič, Marija Zimonič in Terezija Kos od Sv. Ruperta, Marija Šipek, omož. Zernec od Sv. Ane, Jakob Pajk od Velike nedelje, Jakob Majerič, Ana Bohinec in Julijana Sinkovič iz župnije Sv. Lovrenca; libušenjske: Marija (Elizabeta) Skočir † 31. I. 04, Marija (Frančiška) Koren † 10. I. 04, Katarina (Elizabeta) Bric † 26. VII. 03; vipavske: Frančiška (sestra Margarita Alakok) Kodelja iz Vipave, Marija (sestra Elizabeta) Meden z Lozic.

Dalje se priporočajo: neki duhovnik za dar pobožnosti in razsvetljenja pri spolnjevanju stanovskih dolžnosti, da bi mogel srečno zveršiti zaostalo delo; priporoča tudi šolsko mladino, ki se v cerkvi in šoli slabo ponaša in noče učiti kerščanskega nauka; več tretjerednic lib. skupščine in več posebnih zadev tamkajšne duhovnije; neka tretjerednica za zdravje, ravno tako neka družina in neko drugo družinče; neka žena priporoča svojega moža, da bi se spre-

obernil; dve tretjerednici za pomoč božjo v veliki zadregi; ena za dar modrosti in moči, za razsvetljenje v njenih dolžnostih in stanovitnost v dobrem; M. V. v Ž. priporoča svojega zgubljenega sinu, da bi mu dal Bog milost spreobrnjenja, in da bi raztergal pregrešno znanje; neka mati, tretjerednica, za poterpežljivost in vdanost v božjo voljo, priporoča tudi svojo hčer in posebno svojega terdovratnega sinu za spreobrnjenje; M. K. za zdravje in voljno poterpljenje, priporoča tudi moža, da bi pustil pijačo in se vernil k sveti veri nazaj, in brata, da bi mu Bog dal zopet zdravje na umu; neka žena priporoča moža, da bi pustil žganje, in sinu, da bi mu Bog dal svojo milost; neka sestra svoje sestro, da ne bi bila sovražljiva; neka oseba za voljno poterpljenje v križih in težavah; neka tretjerednica, da bi mogla vredno prejemati svete zakramente; neka dekle tretjerednica za dar ponižnosti in prave ljubezni do Jezusa in Marije in da bi se v njeni fari kmalu vstanovila Marijina družba; priporoča v molitev tudi neko bolno osebo; E. P. s. K. da bi jej ljubi Bog podelil zdravje, ako je njegova sveta volja; neka na očeh bolna oseba za ozdravljenje; dve osebi za dušno in telesno zdravje in serčnost v terpljenju in bridkostih; neka oseba v hudih dušnih skušnjavah; neka druga za milost stanovitnosti in v neke druge dobre namene; neka oseba priporoča svojo sestro in svojega spovednika; Fr. J. v Hr. za pomoč v bolehnosti; M. D., da bi se potrebna operacija srečno zveršila in da bi se njena pravda dobro iztekla in da bi se ljubi mir v hišo povernil; neka tretjerednica iz Braslovške fare za milost samostanskega stanu, ljubo zdravje in vse druge potrebne milosti in čednosti; priporoča tudi svoje sestre III. reda za milost stanovitnosti; Fr. D. iz Ljubljane priporoča neke osebe zbegano sestro, da bi začela goreče ljubiti Jezusa; tretjerednica M. R. za ozdravljenje in v dober namen, priporoča tudi svojega očeta, da bi se poboljšal; neka oseba za premaganje skušnjav, za odkritoserčnost pri spovedi in razsvetljenje Sv. Duha; I. L. za vse milosti, ki so ji k zveličanju potrebne, zlasti, da bi se mogla naučiti, kar potrebuje v svoj časni in večni blagor; neka oseba, da bi se je Bog vsmilil v neki važni zadevi; neka druga, da bi dobro opravila dolgo spoved in ostala potem stanovitna; neka oseba, da ji dragi Bog dade duševni mir in zadovoljstvo in zlasti, da jo oslobodi strašnih skušnjav; R. Str. za premaganje nečistih skušnjav in da bi njen mož stopil v tretji red, in da bi mogla prav izrejati otroke in stanovitna ostala v dobrem; Fr. D. v T.; M. B. za pomoč v skušnjavah in vdanost v voljo božjo; F. K., de bi si mogla pravi stan izvoliti; priporoča tudi svoja dva brata, da bi postala bolj

goreča v spolnjevanju svojih dolžnosti; J. S., za ljubi vid, da bi mogla lepe svete bukve brati, in da bi ji bilo pomagano tudi v notranjih bolečinah; priporoča tudi neke bolne osebe za pomoč v dušnih in telesnih potrebah; J. C. v B. za poterpežljivost in stanovitnost v dobrem do konca, odpuščenje grehov in zasluženih kazni; priporoča tudi svojo hčer, da bi začela pobožno živeti, in vsó svojo družino, da bi se enkrat vsi zveličali.

Zahvala za vslišano molitev.

Iz Maribora. Meseca januarja t. l. sem si desno roko, po neprevidnosti, do lahta tako poškodoval, da je bila skoraj popolnoma mrtva in da je skoraj niti čutil nisem. Zdravil sem si jo z raznimi zdravili, a vse ni nič pomagalo. Potem se odločim, opravljati devetdnevnicó v čast sv. Antonu Padov. in preblaženi devici Mariji Lurški, z obljubo: ako bom uslišan, da to razglasim v »Cvetju«.

Moje zaupanje ni bilo zastonj. Ko opravljam devetdnevnicó, je roka že šesti dan dobro oživela, in zadnji dan, po sprejemu svetih zakramentov, je bila prav in popolnoma zdrava. To je bilo 11. februarja na dan 46letnice, ko se je preblažena Devica Marija brez madeža spočeia, nedolžni pastarici Bernardki blizu mesta Lurd na Francoskem pervikrat prikazala. Zato se ji sedaj tukaj očitno zahvaljujem. Zahvaljujem pa se tudi troedinemu Bogu, da mi je dal tako terdno zaupanje do preblažene Device Marije.

Češčeno bodi sveto neomadeževano in prečisto Spočetje Marije Device, Matere Božje na vekomaj.

Jožef Štelcar, sluga kn. šk. pisarne.

Nadalje naznanjajo zahvalo za vslišano molitev: Fr. Kastul Bobek, da je dosegel pomoč v velikih dušnih stiskah; M. Č. tretjerednica, da se je v težki in zamotani pravdi, ki je bila naperjena zlasti zoper čast in nedolžnost služabnikov presvetega Serca, našla v zadnjem hipu priča. ki je povedala resnico, tako, da so bili naklepi nasprotnikov popolnoma osramočeni; M. Š. od Vinice, da je ozdravela od velike bolezni; M. Š. iz Krna za vslišanje; neka oseba za zdravje in za milost svetega misijona; tretjerednica I. L. za ozdravljenje hude celoletne bolezni na želodcu; tretjerednica T. Fl. v M., da je bila rešena iz velike zadrege in da je zopet zadobila ljubo zdravje; J. C. v B., da je dobila denar, ki je bil v rokah, ki ga ni upala iz njih nigdar več dobiti.